

NRC - REVIEW

ARCADI VOLODOS

9 March 2015

Klassiek

Meesterpianisten in het Concertgebouw:

Arcadi Volodos.

Gezien: 8/3 Concertgebouw, Amsterdam.

Late Brahms op zijn best: beknopt en met diepgang

Na een avontuurlijk en bejubeld uitstapje naar de Catalaanse muziek van Federico Mompou, is pianist Arcadi Volodos teruggekeerd in het veilige domein van de Grote Meesters. Dat de bronnen Brahms en Schubert onuitputtelijk zijn, bewees Volodos gisteravond in de serie Meesterpianisten in het Concertgebouw.

Zijn introverte recital begon weliswaar wat stroef: Brahms' *Thema en variaties op.18b*, oorspronkelijk een deel uit een striksextet, werd met zwoegend hoogromantisch rubato wel erg vaak afgeremd. Niettemin bood Volodos' lyrische soft focus in de zachtere passages hoop voor wat komen ging.

Dat omfloerste toucher voltrok wonderen in de *Klavierstücke op.118*. Dit is de late Brahms op zijn best, beknopte werken met onnavolgbare diepgang. De Rus vond de perfecte toon: vol innerlijke rust, natuurlijk vloeiend en met talloze tinten pianissimo. De enigmatische *Intermezzi* en *Romanze* vertolkte Volodos gekmakend goed - je hóórt wat hij doet maar het ongrijpbare resultaat is niet te beschrijven.

Nazulke muziek is zelfs Schuberts laatste pianosonate, een monument van melancholie, relatief overzichtelijk. Volodos behield in deze *Sonate in Bes D960* een superieure spanningsboog maar wist de vele verrassende modulaties ookecht als zodanig te laten klinken. Het bezonken Andante sostenuto werd met aangrijpende weerloosheid uitgevoerd. In de finale verbond Volodos angstvlagen met troostrijke ontspanning. Er volgden drie ingetogen toegiften, en één misplaatste uitsmijter.

Floris Don